

COORDINACIÓN

Sebastià Serra i
BusquetsAntoni Vives
ReusRafel Puigserver
Pou (CEDOC-UIB)

TEMA

Els estereotips als mitjans

La recurrència a la sensualitat i al sexe per a promocionar un determinat producte o professió és una forma molt recurrent de posar-ho a l'abast del gran públic. Però en ple segle XXI, els mitjans de comunicació haurien de defugir d'aquests estereotips per poder aconseguir una societat més igualitària i justa.

Les infermeres, duen falda o calçons?

♦♦ Neus Fernández Quetglas *



Les bancs d'imatges que utilitzam per fer infografies o per il·lustrar documents mostren el nostre concepte de la vida social i cultural a través de diversos estils artístics. En el cas de les infermeres, s'identifiquen de manera similar a les formes en què les representacions de

les dones són tractades en altres formes d'art popular. Tradicionalment en les imatges publicitàries s'ha tractat de burles visuals per insinuar la sexualitat femenina. A part d'aquest rerefons de fantasia, també hi ha arquetips que giren entorn d'àngels o mares.

Poc ha calat la figura de la infermera Florence Nightingale. Ella, gran reformadora de la infermeria social, visitava de nit els ferits de la Guerra de Crimea a finals del segle

XIX i va ser coneguda i representada com la «Dama de la làmpada». Però no sembla que la làmpada fos un símbol prou eficaç per parlar d'infermeres i a mesura que avança el segle XX, són representades com a objectes sexuals, tot posant èmfasi en els seus cossos de manera descarada, a l'estil d'al·lota *pin up* o dona de 'calendari'.

Després de la Segona Guerra Mundial, les organitzacions d'infermeria comencen a mostrar una imatge més precisa de la professió, més lligada a accions per a promoció del benestar. A partir de la dècada dels anys vuitanta del segle XX, les infermeres s'han tornat molt



més conscients de la necessitat de contrarestar les imatges sexistes i de gènere amb imatges més precises de la feina en la infermeria moderna.

Recordem que l'uniforme és de calçons i camisa, no duen falda, ni còfia, ni es dediquen només a posar injeccions o a obeir al metge. Malgrat que

no s'ha eliminat del tot les fantasies sexistes i de gènere del passat i dels bancs d'imatges comercials actuals, les infermeres del segle XXI han creat una imatge nova que cal respectar.

* Periodista per la UAB i Doctora per la UIB

TEMA

Cultes populars perseguits

Al llarg dels anys, han estat diversos els estudis que han treballat la repressió que el bisbe Juan Díaz de Guerra va dur a terme contra la Causa Pia Lul·liana, que fou suprimida i qualsevol culte litúrgic popular a Ramon Llull, però també a Cabrit i Bassa.

La represión antilulista en manos del obispo Juan Díaz de la Guerra

♦♦ Cristina Martínez *



Entramos en noviembre, y como cada año, se acerca el aniversario de Ramon Llull. Precisamente este año se publicó un interesante estudio sobre la persecución a su culto. Tras una investigación de

años, que culminó en una magnífica tesis doctoral, el Dr. García Pérez nos trae, ahora en forma de libro, *La cruzada antilulista* –publicado por Publicacions Catedral de Mallorca–, acercando al público una pequeña pero fascinante parte de la historia de Mallorca.

El subtítulo de la obra, *El obispo Juan Díaz de la Guerra y la persecución del culto a Ramón Llull en la Ma-*



llorca del siglo XVIII, ya nos indica más claramente los límites temporales como territoriales en los que está enmarcada esta obra.

Francisco José García Pérez, doctor por la Universidad de Granada, rescata una vez más la controvertida figura de Ramon Llull, el que posiblemente sea también uno de los personajes más relevantes de la historia mallorquina. En este caso, nos adentra en la persecución que padeció su culto bajo el pontificado del obispo jerezano Juan Díaz de la Guerra (1772-1777), un «extranjero»

que no supo comprender la tradición luliana, tan arraigada en la Isla. Apoyándose en sus fieles aliados, y los que sin duda eran antilulistas declarados, los dominicos, el obispo desencadenó durante cinco años una despiadada represión, implicando además a toda la sociedad, tanto a las altas familias mallorquinas como a los estamentos más bajos. Una situación que pareció vivirse en muchos lugares de Europa, en un momento en el que las monarquías católicas perseguían con saña arcaicos cultos locales.

Combinando una gran destreza narrativa y un preciso análisis de las fuentes documentales, el autor nos convierte en testigos de las trulentas disputas religiosas, así como de la compleja personalidad de aquel obispo, presentándonos una temática controvertida y teñida de enorme recelo.

* Llicenciada en Història

TEMA

Infraestructures educatives

Seguint una tendència oposada a allò que succeeix a nivell estatal, la població escolar a les Illes Balears no atura de créixer. Això provoca la necessitat de millorar les infraestructures educatives i de construir-ne de noves. Algunes d'aquestes reivindicacions ja vénen d'enrere.

A Campos, volem escola nova ja!

♦♦ Neus Bauçà Ferrer *



Aquest és el lema que campaneres i campaners han cridat i criden des de fa temps.

Campos és un municipi del sud de Mallorca que ha crescut notablement el la darrera dècada. Des de sempre ha estat una de les destinacions de platja més escollides a l'es-

tiu. Emperò, en els últims anys, el nombre de persones que hi viuen durant tot l'any ha incrementat molt i en conseqüència, també, el nombre d'alumnat del CEIP Joan Veny i Clar. La demanda d'una escola nova com a resposta a la saturació de l'existent ve d'enrere i és que ja el 2011 es va publicar en el BIOB la intenció de construir una altra escola en el municipi.

Actualment l'escola té matriculats uns 700 alumnes, tot i que el



màxim legal és 400. Per això s'han vist obligats a instal·lar fins a 8 aules prefabricades i condicionar altres espais per a convertir-los en aules, com per exemple la biblioteca, l'aula de plàstica, la de música, la d'anglès i la sala de reunió dels mestres. Les aules prefabricades no són 'sant de la devoció' de ningú; hi fa fred a l'hivern, calor a l'estiu i no tenen lavabos propis, el que fa que s'hagi de creuar el pati per poder anar al bany, unes condicions gens adequades, sobretot si les condicions atmosfèriques no acom-

panyen. La saturació també s'acompanya del detriment de l'educació dels i les alumnes. No només s'han perdut espais importants com la biblioteca (què és una escola sense un espai on fer créixer la imaginació dels alumnes?), sinó altres oportunitats que fins fa uns anys

es donaven, com per exemple l'atenció personalitzada als qui ho necessitaven.

Tot i que existeix un solar on construir-la, aquest pateix un conjunt de deficiències que ho impedeixen. L'Amipa s'ha concentrat diverses vegades per sol·licitar a l'Ajuntament, a la Conselleria corresponent i a l'Ibavi que es resolguin les deficiències i s'iniciï la construcció. Quan es donarà una resposta efectiva?

* Consultora de Sector Públic